

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **J. V., nar. X**
bytem X
zastoupen **JUDr. Alanem Vitoušem**, advokátem
se sídlem Dukelských Hrdinů 406/23, 170 00 Praha 7, č. ev. ČAK
4 323

proti

žalovaná: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
se sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2021 č.j. X

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 30. 6. 2021 č.j. X a ze dne 3. 3. 2021 č.j. X se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4.719 Kč k rukám jeho právního zástupce JUDr. Alana Vitouše, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 30. 6. 2021 č.j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ustanovení § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 528/1991 Sb.“) a § 90 odst. 5 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 3. 3. 2021 č.j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), zamítla žádost žalobce o invalidní důchod.

II. Žaloba a její podstatný obsah

3. Žalobce nesouhlasil se závěry prvostupňového i napadeného rozhodnutí a se závěry podkladových posudků vypracovaných pro účely obou rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán vyšel jen z lékařských zpráv založených do spisu žalobcem a nevyžádal si kompletní zdravotnickou dokumentaci od ošetřujících lékařů žalobce. V samotném napadeném rozhodnutí pak postrádá skutkové a právní závěry, které žalovaný učinil, a také odůvodnění toho, kterým důkazům uvěřil a kterým nikoli.
4. Posudku pro účely námitkového řízení žalobce vytkl to, že jej posudková lékařka nekontaktovala za účelem doplnění informací o jeho zdravotním stavu a nepozvala jej k dodatečné zdravotní prohlídce tak, jak žalobce ve svých námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí navrhoval.
5. Žalobce má postup žalovaného za formalistický s cílem potvrdit prvostupňové rozhodnutí.
6. Žalobce navrhl vypracování nového nezávislého znaleckého posudku o zdravotním stavu žalobce, ve kterém by byl komplexně zjištěn jeho zdravotní stav a zvážena možnost přiznání částečné invalidity podle kapitoly XIII (postižení svalové a kosterní soustavy), oddílu E (dorzopatie a spondylopatie), položky 1c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“)
7. Současně navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná s ohledem na namítanou nesprávnost posouzení zdravotního stavu navrhla důkaz posudkem Posudkové komise MPSV k prokázání či vyvrácení invalidity žalobce. Rozhodnutí ponechala na výsledku dokazování a úvaze soudu.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
10. Dne 4. 1. 2021 podal žalobce žádost o invalidní důchod.
11. Prvostupňovým rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení rozhodla o zamítnutí žádosti žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., neboť podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 3. 2. 2021 není žalobce invalidní, protože z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 30 %.
12. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce námitky, ve kterých vytkl prvostupňovému rozhodnutí nepřezkoumatelnost a zmatečnost pro absenci zákonem požadovaných náležitostí a zejména odůvodnění svého závěru, že nebyly u žalobce splněny podmínky ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb. pro přiznání invalidního důchodu. Kritice zde podrobil též podkladový posudek ze dne 3. 2. 2021, který neobsahuje odůvodnění závěru o zařazení zdravotních obtíží žalobce do kapitoly XIII, oddílu E, položky 1b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity za situace, kdy ze zprávy ošetřujícího lékaře MUDr. J. Z. bez jakýchkoli pochybností vyplývá, že zdravotní komplikace žalobce lze podřadit pod kapitolu XIII, oddílu E, položky 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Ke svému zdravotnímu postižení uvedl, že není schopen X a porucha X mu neumožňuje ani X. To postihuje statiku a dynamiku X, kdy není schopen prakticky X a celkově je závažně snížena jeho celková výkonnost při běžném zatížení a veškeré jeho denní aktivity jsou z těchto důvodů omezeny. Měl tedy za to, že by jeho zdravotní potíže měly být hodnoceny podle kapitoly XIII, oddílu E, položky 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity.
13. O námitkách rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že je zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V řízení o nich nechala žalovaná vypracovat posudek svým lékařem, který vycházel ze zdravotní dokumentace PSSZ, ošetřujícího lékaře a dalších odborných lékařských nálezů, včetně žalobcem doložených lékařských zpráv. Lékař v posudku o invaliditě žalobce v řízení o jeho námitkách dospěl k závěru, že účastník řízení není invalidní dle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost pouze o 30 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII (postižení svalové a kosterní soustavy), oddílu E (dorzopatie a spondylopatie), položky 1b (lehké funkční postižení) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 10% - 20% (zde

zvolena horní hranice odpovídající 20% navýšená o dalších 10% s ohledem na povolání žalobce a vliv postižení na ně) na celkových 30%.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Rozhodoval přitom po projednání ve věci samé, ke kterému nařídil jednání přinejmenším s ohledem na potřebu provést důkaz posudkem MPSV.
15. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
16. Podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb. je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně. Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
17. Rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.
18. V projednávaném případě žalobce zpochybňoval hlavně skutkové závěry týkající se posouzení jeho zdravotního stavu. S ohledem na to i s přihlédnutím k důkaznímu návrhu žalobce soud nechal vypracovat posudek o invaliditě žalobce Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též jako „posudková komise“), která soudu předložila posudek ze dne 4. 11. 2021, evidenční číslo SZ/2021/2197-PH-5 (dále též jako „posudek MPSV“). Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení předsedkyně komise MUDr. V. S. P., další lékař MUDr. B. Ž. s odborností neurologie a tajemnice Mgr. E. S., DiS.
19. Posudková komise dospěla na základě předložené spisové dokumentace Městského soudu v Praze, dokumentace ČSSZ a předložených lékařských nálezů, že pracovní schopnosti žalobce již ode dne 16. 4. 2021 poklesly nejméně o 35 % (avšak nikoli více než 49%), konkrétně pak o 40%, a proto se v jeho případě jednalo o invaliditu prvního stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995. Posudková komise u žalobce shledala jako

rozhodující příčinu nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti středně těžké funkční postižení odpovídající kapitole XIII (postižení svalové a kosterní soustavy), oddílu E (dorzopatie a spondylopatie), položky 1c (středně těžké funkční postižení) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Pro míru poklesu pracovní schopnosti u tohoto postižení vyhláška o posuzování invalidity stanovuje rozmezí 30 % – 40 %. Konkrétní míru poklesu pracovní schopnosti žalobce posudková komise stanovila na horní hranici 40 % s ohledem na neschopnost vykonávat původní zaměstnání řidiče z povolání.

20. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2019 č.j. 8 Ads 138/2017-40 k tomu tento soud uvedl, že: *„Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38).“*
21. V řízení předložený posudek pak splňuje všechny formální náležitosti vyžadované § 7 vyhlášky o posuzování invalidity a soud jej vyhodnotil jako úplný, celistvý a přesvědčivý ve smyslu shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z uvedeného posudku je zřejmé, na základě jakých úvah dospěla posudková komise k odlišnému hodnocení zdravotního stavu žalobce. Účastníci řízení pak ke složení posudkové komise a obsahu posudku nic nenamítli, a to ani v rámci nařízeného jednání před soudem, v rámci něhož byl předmětný posudek proveden k důkazu o invaliditě žalobce. V projednávané věci soud nemá žádné pochybnosti o tom, že skutkový stav byl zjištěn řádně a v takovém rozsahu, který nedává prostor pro jakékoli pochybnosti o správnosti posudkových závěrů.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Z posudku MPSV tak má soud za prokázané, že k datu vydání napadeného rozhodnutí se u žalobce jednalo o invaliditu prvního stupně. Napadené rozhodnutí bylo tudíž zatíženo vadou spočívající v nesprávném zjištění skutkového stavu, a proto jej městský soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a to včetně prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s.ř.s.), a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaná v dalším řízení vázána právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil. Podle § 78 odst. 6 s. ř. s. platí, že zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí.
23. Žalobce byl v řízení úspěšný, pročez mu náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) v tomto případě představovaná náklady právního zastoupení. Náklady tvoří odměna advokáta za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů

za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a příprava, sepsání a podání žaloby, a účast na jednání před soudem. Dle ustanovení § 7 bodu 3 ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 1.000,- Kč (3 x 1.000,- Kč = 3.000,- Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300,- Kč za každý úkon (3 x 300,- Kč = 900,- Kč). Celkem tedy náklady právního zastoupení činí částku ve výši 3.900,- Kč, když k této částce je třeba rovněž připočítat částku odpovídající DPH ve výši 819,- Kč, neboť právní zástupce žalobkyně prokázal, že je plátcem DPH. Celkem tedy náklady právního zastoupení žalobkyně v tomto řízení činí 4.719,- Kč včetně DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 26. ledna 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce